

Suufilaisuuden todellisuus

koraanin ja sunnan valossa

Shaykh Muhammad Ibn Rabee' Ibn Haadee Al-Madkhalee

Sisällysluettelo

Alkusanat.....	3
Johdanto.....	4
Suufilaisuuden määritelmä.....	12
Suufilaisuuden ensimmäinen ilmaantuminen.....	12
Miten suufilaisuus alkoi?.....	13
Suufilaisten koulukunnat.....	17
Sheikkien äärimmäinen kunnioitus suufilaisten parissa	20
Zuhdin (pidättyväisyyden) ja suufilaisuuden välinen ero.....	21
Esimerkkejä äärisuufilaisten epäoikeudenmukaisuudesta	25
Uskontojen yhtenäisyys Ibn 'Arabeen mukaan	27
Suufilaisten 'ihmeteot'	30
Loppusanat	33
Sanaluettelo	38

Alkusanat

Kaikki ylistys ja kiitokset kuuluvat yksin Allaahille, ja olkoon siunaukset ja rauha sen yllä, jonka jälkeen ei ole yhtään profeettaa. Jatkakaamme:

Tämä on luento, jonka annoin Mekan Daarul-Hadeethin oppilaille vuonna 1401H, ja jonka nimi oli: 'Suufilaisuuden todellisuus koraanin ja sunnan valossa.' Sitten jotkut vilpittömät kannattajat vaativat, että se tulostetaan ja julkaistaan ihmisten hyödyksi yleisellä tasolla. Vastasin tähän vaatimukseen huolimatta aikarajoista. Sitä valmistaessani pidin mielessä niiden oppilaiden ymmärrystason, jolle luento annettiin, joten näin ollen se on helppo ymmärtää samalla kun se käsittelee aiheen eri puolia, ja kaikki ylistys ja kiitokset kuuluvat Allaahille. Pyydän Allaahia, Korkeimpaa, tekemään siitä hyödyllisen jokaiselle totuuden etsijälle, ja Allaah tietää aikomuksemme.

Muhammad ibn Rabee' ibn Haadee al-Madkhalee

Mekassa, 6.3.1404H.

Kaikki ylistykset ja kiitokset kuuluvat Allaahille, ylistämme ja kiitämme Häntä, tavoittelemme Hänen apuaan ja tavoittelemme Hänen anteeksiantoaan. Haemme Allaahin turvaa itsemme pahuudelta ja tekojemme pahuudelta. Kenet tahansa Allaah johdattaa kukaan ei voi häntä johtaa harhaan ja kenet tahansa Allaah johtaa harhaan kukaan ei voi häntä johdattaa. Todistan, että kenelläkään ei ole oikeutta tulla palvotuksi paitsi Allaahilla, yksin, ilman kumppaneita ja todistan, että Muhammad on Hänen palvelijansa ja Hänen lähettiläänsä. Jatkakaamme:

Allaah, Siunattu ja Korkein, loi meidät ja asetti meidät tähän elämään erittäin suurta ja viisasta päämäärää varten, jota Hän rakastaa ja johon Hän on mieltynyt ja se on Hänen palvelontansa, yksin ilman kumppaneita. Allaah, Korkein, sanoo:

“En luonut djinnejä ja ihmisiä paitsi, että heidän tulisi palvoa Minua.” [adh-Dhaariyaat 51:56, tarkoituksen tulkinta]

Sitten Allaah erotti ihmiskunnan muusta luomakunnasta siten, että Hän siunasi heidät älyllä jonka avulla he pystyvät tuntemaan Herransa, ja he pystyvät erottamaan sen välillä mikä hyödyttää heitä ja sen, mikä vahingoittaa heitä. Tämän lisäksi, armostaan palvelijoitaan kohtaan, Hän, Yksi joka on vapaa ja kaukana kaikesta vajavaisuudesta, ei jättänyt heitä sellaiseen tilaan, että heidän pitäisi vain tukeutua älyynsä yksin erottaakseen hyvän pahasta. Pikemminkin Hän lähetti lähettiläät, ja lähetti alas heille ilmoitetut kirjat, jotka sisälsivät sen mitä Allaah määräsi, kielsi tai sääti, siinä ollen ihmiskunnan menestys ja hyvinvointi tässä maailmassa ja tuonpuoleisessa.

Näin ollen lähetettyään lähettiläät henkilölle ei jäänyt mitään perustelua tai tekosyytä joutua harhaan tai poiketa Allaahin tieltä. Pikemminkin tällainen henkilö ansaitsee rangaistuksen. Allaah, Korkein, sanoo:

“Lähettiläät hyvien uutisten kantajana sekä varoittajana jotta ihmiskunnalla ei olisi mitään perustelua Allaahia vastaan lähettiläiden jälkeen.” [an-Nisaa’ 4:165, tarkoituksen tulkinta]

Allaah lopetti ja täydensi lähettiläiden sarjan profeetallamme Muhammadilla (salla Allaahu ‘aleihi wa sallam) joten hän on lähettiläistä viimeinen ja paras, ja Hän lähetti alas parhaimman ilmoitetuista kirjoista hänelle. Näin ollen sharia on täydellisin ja kokonaisvaltaisin ilmoitettu tie. Sitten hän (salla Allaahu ‘aleihi wa sallam) ei kuollut liittyäkseen enkeleiden seuraan ennen kuin Allaah oli täydentänyt uskonnon ja viimeistellut suosionosoituksensa, kuten Allaah, Korkein, sanoo siinä ayaah’ssa, joka lähetettiin vähän ennen hänen (salla Allaahu ‘aleihi wa sallam) kuolemaansa ja se oli ‘Arafan päivänä kun hän oli seisomapaikalla jäähyväispyhiinvaelluksella:

“Tänä päivänä, olen viimeistellut teille uskontonne ja täydentänyt suosionosoitukseni teitä kohtaan ja olen valinnut islamin teidän uskonnoksenne.” [al-Maa’idah 5:3, tarkoituksen tulkinta].

Joten kenellekään ei jäänyt mitään pelivaraa, huolimatta siitä kuka hän on, tuoda mitään uutta (tähän) uskuntoon eikä poistaa siitä mitään. Tämän lisäksi ensimmäinen asia, johon Allaahin lähettiläs (salla Allaahu ‘aleihi wa sallam) kutsui oli tauhiid (Allaahin palvonta Hänen ykseydessään) joka ilmaistaan todistuksella, että kenellekään ei ole oikeutta tulla palvotuksi paitsi Allaahilla ja, että Muhammad on Allaahin lähettiläs. Hän vietti 13 vuotta Mekassa kutsuen tähän lausuntoon eikä mihinkään muuhun, samoin kaikki aikaisemmat lähettiläät kutsuivat tähän lausuntoon ja jokainen heistä rupesi kutsumaan kansaansa sanomalla:

“Palvokaa Allaahia! Teillä ei ole mitään muuta palvomisen arvoista jumalaa kuin Hän.” [al-A’raaf 7:59, tarkoituksen tulkinta].

Näin ollen tauhiid on kaiken sen ydin minkä kanssa lähettiläät saapuivat, heidän kaikkien päämäärä ja kaiken heidän kutsumansa pääperiaate, johon he perustivat ja mitä varten heidät lähetettiin. Tämän todiste näkyy monissa ayaat, niiden joukosta Allaahin, Korkeimman, lausunto:

“Ja varmasti Olemme lähettäneet jokaisen kansan pariin lähettilään (julistamaan): ‘Palvokaa Allaahia (yksin) ja välttää epäjumalia.’ Sitten Allaah johdatti joitain heistä ja joidenkin harhautuminen oli oikeutettua. Joten matkustakaa kautta maan ja katsokaa mikä oli niiden loppu jotka kielsivät (totuuden). [an-Nahl 16:36, tarkoituksen tulkinta]

Allaahin, Korkeimman, lausunto:

“Todellakin lähetimme Nooan kansalleen ja hän sanoi: ‘Kansani! Palvokaa Allaahia! Teillä ei ole mitään muuta palvonnan arvoista jumalaa kuin Hän. Varmasti pelkään teidän puolestanne suuren päivän piinaa.” [al-A’raaf 7:59 tarkoituksen tulkinta]

Allaahin, Korkeimman, lausunto:

“Ja ‘Aadin (kansalle lähetimme) heidän veljensä Hoodin, hän sanoi: ‘Kansani, palvokaa Allaahia! Teillä ei ole mitään muuta palvomisen arvoista jumalaa kuin Hän. Ettekö pelkää (Allaahia)? [al-A’raaf 7:65, tarkoituksen tulkinta]

Allaahin, Korkeimman, lausunto:

“Ja Thamuudin (kansalle lähetimme) heidän veljensä Saalihin. Hän sanoi: ‘Kansani! Palvokaa Allaahia! Teillä ei ole mitään muuta palvomisen arvoista jumalaa kuin Hän. Hän nostatti teidät maasta...” [Hood 11:61, tarkoituksen tulkinta].

Allaahin, Korkeimman, lausunto:

“Ja Madyanin (kansalle lähetimme) heidän veljensä Shu’aybin. Hän sanoi: ‘Kansani! Palvokaa Allaahia! Teillä ei ole mitään muuta palvomisen arvoista jumalaa kuin Hän.” [Hood 11:84, tarkoituksen tulkinta]

On olemassa monia muita aayaat joissa sanotaan, että tauhiid oli ensimmäinen asia johon lähettiläät kutsuivat kansaansa, koska tauhiid on islamin pohja, joka on kaikkien lähettiläiden ja profeettojen uskonto. Sitten kun pohja on perustettu muut palvonnan teot ja säännöt rakennetaan sen päälle. Tämä ei tarkoita, että kutsujan tulisi käsitellä islamin muita aloja kevyesti mutta on olemassa sopimus, että mikään teko ei ole virheetön, eikä sitä hyväksytä jos sitä tekevän henkilön ‘aqeedah (oppi ja usko) ei ole oikein ja virheetön. Aivan kuten meidän ei ole oikein rakentaa taloa ennen kuin olemme tehneet sen perustukset lujiksi, jos tätä ei tehdä niin se pian luhistuu ja kaatuu. Tämä todellisuus korostuu sillä, että shirk (palvonnan tai sen, mikä kuuluu Allaahille osan tai muodon suuntaaminen muulle kuin Allaahille) joka on tauhiidin vastakohta, on suurempi synti ja rikos kuin mikään muu. Näin ollen Allaah, Korkein tiedottaa, että Hän ei anna kenellekään anteeksi, joka kuolee shirkin tilassa. Allaah, Korkein, sanoo:

“Totisesti! Allaah ei anna anteeksi kumppaneiden asettamista Hänelle palvonnassa (shirk) mutta muuten Hän antaa anteeksi kenelle Hän haluaa.” [an-Nisaa 4:116, tarkoituksen tulkinta]

Näin ollen jokaisen synnin suhteen, johon henkilö voi syyllistyä, joka on vähemmän kuin muiden asettaminen palvontaan Allaahin kanssa (shirk) ja epäusko (kufr), on toivoa, että

Allaah antaa henkilölle anteeksi tämän synnin ja päästää hänet paratiisiin kunhan hän on vapaa shirkin leimasta. Kuitenkin hän joka kuolee shirkin tilassa, vaikka hän väittäisi seuraavansa islamia, hänen kohtalonsa on varmasti helvetin tuli, pelastakoon Allaah meidät siltä.

Näin ollen meidän on välttämätöntä olla tietoisia tästä valtavan tärkeästä asiasta jotta voimme kutsua ihmisiä tauhiidiin ja varoittaa heitä yhdistämästä muita Allaahiin palvonnassa ja asettaa tämä kutsumme listan kärkeen.

Silloin kun Allaahin lähettiläs (salla Allaahu 'aleihi wa sallam) lähetti Mu'aadhin Jemeniin kutsumaan ihmisiä Allaahiin, hän opetti häntä miten aloittaa kutsunsa. Hän opetti häntä aloittamaan sillä mikä oli tärkeintä ja seurata sitä sillä mikä tulee seuraavaksi tärkeydessä. Ibn 'Abbaas, radija Allaahu 'anhumaa, kertoo:

“Kun Allaahin lähettiläs (salla Allaahu 'aleihi wa sallam) lähetti Mu'aadhin Jemeniin hän sanoi hänelle: Olet menossa Kirjan kansan luokse joten olkoon ensimmäinen asia johon kutsut heitä todistus, että kenelläkään ei ole oikeutta tulla palvotuksi paitsi Allaahilla –ja kertomuksessa: että heidän tulisi erotella Allaah (tauhiid) –joten jos he tottelevat sinua siinä ilmoita heille, että Allaah on velvoittanut heille viisi rukousta joka päivä ja yö. Joten jos he tottelevat sinua siinä ilmoita heille, että Allaah on velvoittanut heidät hyväntekeväisyyteen, joka pitää ottaa heidän rikkailtaan ja antaa heidän köyhilleen. Jos he tottelevat sinua siinä, varo ottamasta parhaita paloja heidän omaisuudestaan ja varo sorrettujen pyyntörukousta koska sen ja Allaahin välillä ei ole mitään verhoa.” [al-Bukhaaree ja Muslim, tarkoituksen tulkinta]

Joten tämän todiste tässä hadiithissa on, että hän, salla Allaahu 'aleihi wa sallam, opetti hänelle miten antaa da'waa (islamiin kutsua), ja, että hänen tulisi aloittaa kutsumalla tauhiidiin ennen mitään muuta. Sitten kun he astuvat tauhiidiin hänen tuli kutsua heitä muihin määrättyihin tekoihin alkaen rukouksesta, joka on kaikkien palvonnantekojen päällikkö. Joten jokaisen Allaahiin kutsujan pitää ottaa Allaahin lähettiläs, salla Allaahu

'aleihi wa sallam, ohjaavaksi esimerkikseen. Veljet, kun tämä tiedetään sitten teidän tulee olla tietoisia, että on monia tuhoisia kutsuja, jotka on perustettu muslimien riveihin, ja jotka ovat järkyttäneet ja vaurioittaneet heidän sydämissään olevia uskomuksia. Ne ovat saastuttaneet puhtaasti islamilaisen 'aqeedan ja ovat kasvaneet vaihe vaiheelta saavuttaakseen niin vaarallisen tason, että ne ovat johtaneet muslimien rikkoutumiseen lahkoihin ja puolueisiin, joista profeetta, salla Allahu 'aleihi wa sallam, sanoi:

“Todellakin ne jotka olivat ennen teitä Kirjan kansasta rikkoutuivat 72 lahkoon, ja tämä uskonto rikkoutuu 73:een. 72 helvetin tulessa ja yksi paratiisissa ja se on se jama'ah. (Ahmadin ja Aboo Daawoodin raportoima ja al-Haafidh Ibn Hajr julisti sen hasaniksi, tarkoituksen tulkinta)

Joten ei ole epäilystäkään, että jokainen näistä lahkoista väittää olevansa pelastettu lahko, ja, että se on oikea ja, että vain se seuraa lähettilästä, salla Allahu 'aleihi wa sallam. Mutta totuuden tie on yksi tie ja se on se, joka johtaa pelastukseen ja mikä tahansa muu tie on harhaan johtavista teistä, joka johtaa tuhoon kuten ibn Mas'uudin, radija Allahu 'anhu, hadiithissa sanotaan:

Allaahin lähettiläs piirsi viivan kädellään ja sanoi: “Tämä on Allaahin suora tie.” Sitten hän piirsi viivoja sen oikealle ja sen vasemmalle, sitten hän sanoi: “Nämä ovat ne (toiset) polut, niistä ei ole yksikään paitsi, että on paholainen joka kutsuu siihen.” Sitten hän resitoi:

“Ja totisesti tämä on minun suora tieni, joten seurakaa sitä, älkääkä seuratko (muita) teitä, koska ne erottavat teidät Hänen tieltään.” [al-An'aam 6:153, tarkoituksen tulkinta – Saheeh, Ahmadin ja an-Nasaa'een raportoima, tarkoituksen tulkinta]

Joten totuuden tie on Allaahiin kirjaan ja Allaahin lähettilään (salla Allaahu 'aleihi wa sallam) sunnaan takertuminen kuten seuraavassa hadeethissa sanotaan:

“Jätin teidän pariinne kaksi asiaa joiden avulla ette joudu harhaan: Allaahin kirja ja minun sunnani eikä niitä eroteta kunnes ne tulevat luokseni lammella. [Saheeh –Al-Haakimin raportoima, tarkoituksen tulkinta]

Allaahin lähettiläs (salla Allaahu 'aleihi wa sallam) antoi meille myös ne hyvät uutiset, että yksi ryhmä hänen ummastaan pysyy totuudessa ylösnousemuksen päivään asti. Jaabin ibn 'Abdullaah raportoi, että kuulin Allaahin lähettilään (salla Allaahu 'aleihi wa sallam) sanovan:

“Eräs ryhmä ummastani ei lakkaa kamppailemasta menestyksekkäästi totuudessa ylösnousemuksen päivään asti.” [Muslimin raportoima, tarkoituksen tulkinta]

Veljeni, tämä on johdanto käsittelemääni aiheeseen ja se on 'Suufilaisuuden todellisuus koraanin ja sunnan valossa.' Tämä johtuu siitä, että suufilaisuus on suuresti vaikuttanut muslimien elämään hijran jälkeisestä kolmannesta vuosisadasta lähtien tähän päivään asti ja se saavutti huippunsa viime vuosisatojen aikana. Se on suuresti vaikuttanut muslimien uskomuksiin ja kääntänyt ne pois oikealta tieltään, joka säädettiin koraanissa ja puhtaassa sunnassa. Tämä on suufilaisuuden vaarallisin puoli koska suufilainen ajattelu on yhdistynyt hurskaiden ihmisten ja sheikkien (äärimmäisen) kunnioituksen ja kuolleiden kunnioituksen liioitteluun, aivan kuten se on yhdistynyt siihen lausuntoon, että kaikki olemassa oleva on todellisuudessa Allaah (wahdatul-wujood), mainitsematta muita islamin puolia, joita suufilaisuus on turmellut siinä, että sen seuraajat voidaan luonnehtia riippuvaisuudella muista vaikka he valheellisesti väittävät riippuvansa Allaahista, sekä luostarilaitoksella. Samoin, he ovat poistaneet jihaadin hengen, joka tarkoittaa Allaahin tiellä kamppailua sillä minkä he väittävät olevan tärkeämpi jihaad eli oman sielun vastainen kamppailu (jihaadun-nafs). He perustavat tämän tälle lausunnolle:

“Olemme palanneet pienemmästä jihaadista suurempaan jihaadiin: oman sielunsa vastaan ponnisteluun.” Kun taas tämä on perusteeton hadeeth ja on antanut siirtomaavalloille mahdollisuuden miehittää kahtena edellisenä vuosisatana suurimman osan muslimimaita, suofilaisuus ei ole lakannut pystyttämästä teltaansa muslimien maiden kaikilla alueilla.

Miksi sitä kutsutaan tällä nimellä? Suufilaisuus –sana on peräisin kreikkalaisesta 'sophia' sanasta, joka tarkoittaa viisautta. Sen sanotaan myöskin olevan sana, joka viittaa villaisten (suuf) vaatteiden pitämiseen ja tämä lausunto on todennäköisin koska villaisten vaatteiden pitäminen oli merkki zuhdista (pidättyväisyys/ erottautuminen maallisesta elämästä). Sanottiin, että näin tehtiin jotta muistutettaisiin 'Eesa ibn Maryamia, 'aleihissalaam. Shaykh-ul-Islaam ibn Taymiyyah, rahimahu Allaah, mainitsee al-Fataawaassa (11/7) Muhammad ibn Seereeniltä (kuuluisa tabi'ee, joka kuoli vuonna 110H], että hän sai tietää, että eräät ihmiset olivat ruvenneet käyttämään villaisia vaatteita muistuttaakseen 'Iisa ibn Maryamia, joten hän sanoi:

“On olemassa kansa, joka on valinnut ja pitänyt parempana villaisten vaatteiden pitämistä, väittäen haluavansa muistuttaa al-Maseeh ibn Maryamia. Mutta profeettamme tie on meille rakkaampi ja profeetalla, salla Allaahu 'aleihi wa sallam, oli tapana käyttää puuvillaa ja muita vaatteita.”

Suufilaisuuden ensimmäinen ilmaantuminen

Mitä tulee suufilaisuuden ensimmäiseen ilmaantumiseen, niin 'suufilaisuus' sanaa ei tunnettu seuralaisten aikana. Todellakaan sitä ei tunnettu ensimmäisenä ja kolmena parhaana vuosisatana. Pikemminkin se rupesi olemaan tunnettu ensimmäisten kolmen vuosisadan jälkeen.

Shaykhul-Islaam Ibn Taymiyyah rahimahullaah, mainitsee, että suufilaisuuden ensimmäinen ilmaantuminen oli Basrassa, Irakissa, jossa jotkut ihmiset menivät äärimmäisyyksiin palvonnassa ja maallisen elämän välttämässä, siten mitä ei oltu nähty muissa maissa. [al-Fataawa (11/6)]

Miten suufilaisuus alkoi?

Kun suufilaisuus alkoi, se ei ollut jotain täysin selkeää ja irtonaista, mutta kyse oli vain äärimmäisyyksiin menemisestä maallisen elämän välttämiseksi ja dhikrin (Allaahin muistelemisen) jatkamisesta ja niin suuren pelon kokemisesta Allaahia muistellaessa, että joskus se johti henkilön tajuttomuuteen tai kuolemaan kun hän kuuli sellaisen aayah'n, jossa mainitaan rangaistuksen uhka. Tämä näkyy Zuraarah ibn Awfaan, Basran tuomarin, tarinassa, joka lausui:

“Sitten kun trumpettiin puhalletaan.” [al-Mudaththir 73:8, tarkoituksen tulkinta].

fajr-rukouksessa ja tuupertui ja kuoli. Samoin sokean Aboo Jahrin tarinassa, kun Saalih al-Murree resitoi hänelle ja hän tuupertui ja kuoli. Muut heistä olivat shokissa kuultuaan koraanin resitaatiota. Shaykhul-islam ibn Taymiyyah sanoo tätä kommentoiden:

“Tällaista ei tapahtunut seuralaisten parissa joten kun se ilmaantui, eräs seuralaisten ryhmä ja tabi'een kuten Asma bint Abee Bakr ja 'Abdullaah ibn az-Zubayr sekä Muhammad ibn Seereen arvostelivat tätä koska he huomasivat sen olevan uudistus ja sen vastaista mitä he tiesivät seuralaisten tavoista.”

Myös Ibnul Jawzee sanoo Talbees Iblees -teoksessa:

“Suufilaisuus on tie, jonka alku oli maallisen elämän asioiden täysi välttäminen, sitten heistä, jotka siihen liittyivät tuli höllää

sallien laulamisen ja tanssimisen. Näin ollen se veti puoleensa tuonpuoleisen tavoittelijoita tavallisesta kansasta johtuen maallisen elämän välttämisestä, jota he toivat julki, ja se veti myöskin puoleensa tämän maailman tavoittelijoita johtuen helposta ja pinnallisesta elämästä, jota heidän nähtiin viettävän.” [Talbees Iblees s.161]

Shaykh Aboo Zahrah rahimahullaah, sanoi, suufilaisuuden ilmaantumisen syystä ja lähteistä mistä se syntyi:

“1. Ensimmäinen lähde: Jotkut muslimien parissa olevista palvojista käänsivät kaiken huomionsa maallisen elämän välttämiseen ja itsensä eristämiseen palvoakseen. Tämä ensin alkoi profeetan, salla Allaahu ‘aleihi wa sallam, elinaikana kun eräät seuralaiset päättivät viettää yönsä ponnistellen rukouksessa ja hyläten nukkumisen. Muut päättivät paastota varmasti joka päivä. Muut päättivät lopettaa aviollisen sukupuoliyhteyden naisten kanssa. Joten kun tämä saavutti profeetan (salla Allaahu ‘aleihi wa sallam) hän sanoi:

Mitä niitä ihmisiä vaivaa, jotka sanovat näin ja näin. Mutta pikemminkin minä paastoon ja pidättäydyn paastoamisesta, rukoilen ja nukun ja nain naisia. Joten kuka tahansa kääntyy pois sunnastani ei ole minusta. (Al-Bukhaareen ja Muslimin raportoima, tarkoituksen tulkinta)

Sen lisäksi uudistus, että eletään munkkien tavalla (luostarilaitos) kielletään koraanissa. Hän sanoi:

“...Luostarilaitos jonka he keksivät iselleen...[al-Hadeed 57:27, tarkoituksen tulkinta].

Kuitenkin kun profeetta (salla Allaahu ‘aleihi wa sallam) kuoli liittyäkseen korkeampien enkeleiden seuraan, ja monet ihmiset astuivat islamiin edellisistä uskonnoista, niiden määrä, jotka menivät äärimmäisyyksiin maallisen elämän ja sen siunausten välttämässä kasvoi ja suufilaisuus löysi paikan näiden ihmisten sydämissä koska se oli löytänyt hedelmällisen istutusmaan.

2. Toinen asia, joka veti puoleensa ihmisten sieluja oli jotain, joka ilmaantui muslimien parissa kahden ideologian muodossa. Yksi niistä oli filosofinen kun taas toinen oli aiemmista uskonnoista peräisin. Mitä tulee ensimmäiseen se oli filosofien illuministinen (valaistuminen) koulu, jotka ajattelivat, että tieto ja tietoisuus sielussa tulee henkisillä harjoituksilla ja sielun puhdistamisella. Mitä tulee toiseen ideologiaan, kyse oli uskosta, että jumaluus asuu ihmissieluissa ja, että jumaluus on ruumiillistunut ihmiskunnassa. Tämä idea rupesi löytämään paikkaansa niiden lahkojen parissa, jotka valheellisesti pitivät itseään islamilaisina aiempina aikoina kun muslimit rupesivat sekoittumaan kristittyihin. Tämä idea ilmaantui Saban ja joidenkin Kaysaamiyyabin pariin, sitten Qaraamitan pariin sitten Baatineen pariin sitten sen lopullinen muoto ilmaantui joidenkin suufilaisten parissa...

On olemassa eräs toinen lähde, josta se otti, ja joka aiheuttaa suufilaisten taipumusten ilmentymän, joka on se idea, että Kirjan ja sunnan teksteillä on ulkoisempi, ilmeinen tarkoitus sekä sisäisempi, kätkeyty tarkoitus.. Näyttää selvältä, että he ottivat tämän idean Baatineelta. [Aboo Zahran kirja ‘Ibn Taymiyyah’ s. 197-198]

Näin ollen kaikki nämä ideat sekoittuivat, liioittelusta maallisen elämän välttämiseksi oven avaamiseen sellaisille ideoille, että jumaluus on ruumiillistunut luomakuntaan ja, että koko luomakunta on yksi todellisuus, joka on Allaah (wahdatul-wujood). Kaikkien näiden ideoiden sekoittumisesta tuli suufilaisuus, joka ilmaantui islamin sisäpuolella. Siitä tuli ankarampi neljäntenä ja viidentenä vuosisatoina ja se saavutti huippunsa sen jälkeen ollen niin kaukana kuin mahdollista jalon koraanin ja puhtaan sunnan johdatuksesta. Se saavutti sen pisteen, että suufilaisuuden seuraajat kutsuivat ketä tahansa joka seurasi koraania ja sunnaa 'sharian kansaksi' ja 'ilmeisen kansaksi' (ahlul-dhaahir), kun taas itseään he kutsuivat 'todellisen todellisuuden kansaksi' ja 'kätketyn tiedon kansaksi' (ahlul-baatin).

Äärimmäisten suufilaisten ideologiat voi jakaa kolmeen kategoriaan.

(1) Ensimmäinen kategoria: Illuministisen (valaistumisen) filosofian koulun seuraajat. He ovat niitä, jotka pitävät filofisia ideoita tärkeämpinä kuin maallisen elämän välttämistä. Mitä 'illuminiismi' tarkoittaa on sitä, että valo valaisee sielua, joka leviää sydämeen ja se on henkisten harjoitusten, sielun harjoittamisen ja ruumiin rankaisemisen seurausta hengen korjaamista ja puhdistusta varten. Tämä on jotain, joka voi olla kaikkien suufilaisten ominaisuus paitsi, että tämän kategorian ihmiset piirtävät viivan tähän eivätkä lankea siihen, mihin ne lankeavat, jotka väittävät Allaahin asuvan Hänen luomakunnassaan tai, että kaikki on Allaah. Kuitenkin tämä heidän tiensä on vastakkainen islamin opetusten kanssa ja se tulee harhautuneista uskonnoista kuten buddismista ja sen kaltaisista.

(2) Toinen ideologia on, että ne jotka uskovat hulooliin, ne, jotka sanovat Allaahin asuvan ja ruumiillistuvan ihmisiin, ja Allaah on korkealla ja kaukana tällaisesta. Jotkut äärisuufilaiset kuten al-Husayn ibn Mansoor al-Hallaaj, jonka oppineet julistivat epäuskovaksi, kutsuivat tähän avoimesti. He määräsivät, että hänet tapetaan ja hänet ristiinnaulittiin vuonna 309H. Seuraavan lausunnon sanotaan olevan häneltä:

“Kunnia Hänelle joka ilmaisi inhimillistä luontoaan,
Kätkien jumaluutensa läpitunkevan kirkkauden:
Kunnes Hänen luomakuntansa näki Hänet avoimesti,
yhden muodossa joka söi ja joi.”
Al-Wakeel sanoi sen kuuluvaksi al-Hallaajin kirjaan at-Tawaaseen (s.130)

Ja hänen lausuntonsa:

“Olen se, joka rakastaa ja Hän, jota rakastetaan on minä. Olemme kaksi henkeä jotka asustavat yhtä ruumista. Joten kun näette minut näette Hänet ja kun näette Hänet näette meidät kummatkin.”

Näin ollen al-Hallaaj uskoi hulooliin ja jumalaisen luonnon kaksinaisuuteen ja, että jumaluudella oli sekä jumalallinen että inhimillinen luonto.

Näin ollen jumalallinen ruumiillistuu ihmiseen siten, että inhimillinen henki on jumaluuden jumalallinen luonto ja ruumis on sen inhimillinen luonto.

Huolimatta siitä, että hänet tapettiin pahasta uskon luopumisestaan vaikka jotkut suufileiset julistavatkin itsensä vapaita hänestä, silti jotkut pitävät häntä suufileisena ja pitävät hänen ajatuksiaan oikeina ja kirjoittavat ylös hänen sanojaan. Heidän joukostaan on Abdul-'Abbaas ibn 'Ataa al-Baghdaadee, Muhammad ibn Khaleef ash-Sheeraazee ja Ibraheem an-Nasraabaadhee, kuten al-Khateeb al-Baghdaadee on raportoinut.

(3) Kolmas ideologia on wahdatul-wujood, eli se, että kaikki olemassa oleva on yksittäinen todellisuus ja, että kaikki mitä näemme on vain Allaahin ytimen puolia. Tämän uskomuksen päävaatija oli Ibn 'Arabee al-Haatimee at-Taa'ee, joka haudattiin Damaskukseen kuolemansa jälkeen vuonna 638H. Hän itse sanoi tästä uskosta kirjassaan al-Fatoohaat-ul-Makkiyyah:

“Palvelija on Herra ja Herra on palvelija, toivon, että tietäisin kumpaa vaaditaan suorittamaan vaaditut velvollisuudet. Jos sanoisin, että palvelijaa niin se on totta tai jos sanoisin, että Herraa, niin miten Häneltä voitaisiin sitä vaatia.”

Al-Fatoohaat-ul-Makkiyyah kuten tri Taqiyyuddeen al-Hilaalee on sanonut sen kuuluvaksi kirjassaan al-Hadiyyatul-Hadiyah (s.43).

Hän sanoo myös al-Fatoohaat –teoksessa:

”Ne jotka palvoivat vasikkaa eivät palvonneet mitään muuta paitsi Allaaia.”

Ibn Taymiyyah siteraasi tämän ibn 'Arabeen lausunnoksi al-Fataawaa –teoksessa (11.volyymi), joka sanoo sen kuuluvan al-Fatoohaat –kirjaan.

Suufilaiset kutsuvat ibn 'Arabeeta 'al-'Aarif billaaksi' (sellaiseksi, jolla on merkittävästi tietoa Allaahista) sekä 'al-Qutubul akbariksi' (suureksi navaksi), 'al-Miskul-adhfariksi' (makeimman tuoksuiseksi myskiksi), 'al-Kibreetul-ahmariksi' (punaisimmaksi tulikiveksi) huolimatta hänen uskostaan wahdatul-wujoodiin ja muista kurjista lausunnoista. Hän ylisti todellakin Fir'aunia (Faaraota) ja julisti, että hän kuoli eemaanissa! Tämän lisäksi hän puhuu Haroonia vastaan johtuen siitä, että tämä arvosteli kansaansa vasikan palvonnasta, siten suoraan vastustaen koraanin tekstiä. Hän ajatteli myös, että kristityt olivat epäuskovia vain sen takia, että he tekivät jumalallisuudesta erityisen 'Eesalle, kun taas jos he olisivat tehneet siitä yleisen kaikille he eivät olisi olleet epäuskovia [Huolimatta kaikesta ibn 'Arabeen törkeästä hairahduksesta ja siitä tosiasta, että oppineet julistivat hänet epäuskovaksi, suufilaiset ja muut, jotka eivät erota totuutta ja valhetta toisistaan, sekä ne, jotka kääntyvät pois totuuden hyväksynnästä vaikka se olisi yhtä selkeää kuin aurinko, kunnioittavat häntä äärimmäisesti. Mutta hänen kirjojaan, jotka ovat täynnä selvää uskosta luopumista kuten al-Fatoohaatul-Makkiyyah ja Fusoosul-Hikam, edelleen levitetään. Hänellä on jopa tafseer jota hän kutsui Tafseerul-Baatiniksi koska hän ajattelee, että jokaiselle ayaah'lle on ilmeinen ja kätkeyty tarkoitus, joten ulkoinen tarkoitus on ta'weelin ihmisiä varten]

Tästä ryhmästä tuli ibn Basheesh joka sanoi:

”Allaah, pelasta minut tauhiidin suosta, ja upota minut yhtenäisyyden meren keskelle, ja sekoita minut yhtenäisyyden ja ykseyden tilaan kunnes en näe, en kuule, en tunne paitsi sen kautta.”

Joten jalot veljet, nämä ovat suufilaisuuden koulut. Niistä kevyin on munkkilaitos (rahbaaniyyah), jonka islam on kieltänyt. Niistä kamalin on lausunto, jonka mukaan Allaah asuu ja on ruumillistunut luomakuntaansa (hulool) ja, että kaikki olemassa oleva on todellisuudessa Allaah (wahdatul-wujood). Sitten on se tosiasia, että kaikki suufilaisten lahkot ovat menneet yli rajojen sheikkiensä äärimmäisessä kunnioituksessa ja seuraajan (mureed) täydessä alistumisessa opettajalleen (shaykh), siihen pisteeseen, että seuraaja tottelee sheikkiään täysin ja rajoittamattomasti, eikä näytä vähäisintäkään vastustusta joten hänestä tulee kuin kuollut ruumis sitä pesevän henkilön käsissä.

Muhammad 'Uthmaan as-Sufi, al-Habaatul Muqtasiban kirjoittaja, sanoo puhuessaan seuraajalle sopivista tavoista: "Niistä on, että hän istuu hänen läsnäollessaan kuten hän istuu rukouksessa, ja, että hän menettää itsensä hänen läsnäollessaan, ja, että hän ei istu hänen mattonsa päällä, eikä tee wudua hänen kannullaan, eikä nojaa hänen keppiinsä. Kuunnelkaa mitä yksi puhtaista ihmisistä sanoi:

"Kuka tahansa sanoo 'Miksi?' opettajalleen ei koskaan menesty."

Mustafaa al-Bakree kirjoitti näistä tavoista runollisessa muodossa Bulghatul-Mureedissa sanoen: "Jätä asia hänelle äläkä kysele. Vaikka hän tulisi jonkun syntisen asian kanssa jos se on mahdollista. Ole hänen seurassaan kuten kuollut henkilö koska olen sellaisen kanssa joka pesee minua poistaakseen minusta lian. Älä astu hänen matolleen äläkä nuku hänen tyynyllään." [al-Wakeel sanoi sen kuuluvan Bulghatul-Mureed-teokseen]

Suufilaiset pakottavat seuraajan olemaan palvelija mielessä ja ruumiissa sheikilleen, ilman mitään tahtoa kuten kuollut henkilö olisi sen kanssa joka pesee häntä. Vaikka hän näkisi hänen syyllistyvän syntiin tai johonkin sharian vastaiseen hänellä ei olisi siltikään lupaa kysyä häneltä siihen syytä, jos hän niin tekisi hänet torjuttaisiin sheikkensä armosta eikä hän koskaan menestyisi.

Tämä on yksi suufilaisten äärimmäisen hairahduksen syistä, he ovat lakkauttaneet pahan kieltämisen joten pahoista teoista on tullut heille hyviä, niistä on tullut jopa hurskaita tekoja ja ihmeellisiä tekoja heidän silmissään. Kuitenkaan islamin oikeissa opetuksissa ei ole sallittua totella ketään jossain syntisessä asiassa kuten Allahin lähettiäs (salla Allaahu 'aleihi wa sallam) sanoi:

”Ei ole mitään tottelevaisuutta luomakunnalle tottelemattomuudessa Luojalle.” [Saheeh, Ahmadin raportoima, kts. Saheehul jaami, tarkoituksen tulkinta]

Jopa koskien vanhempia, joilla on suurimmat oikeudet muihin ihmisiin verrattuna, heidän tottelemisensa tottelemattomuudessa Allaahille on silti kiellettyä kuten Allaah, Korkein, sanoo:

”Mutta jos he kummatkin yrittävät pakottaa sinua yhdistämään Minulle muita palvonnassa, josta sinulla ei ole mitään tietoa, älä tottele heitä mutta käytäydy heidän kanssaan maailmassa ystävällisesti.” [Luqmaan 31:15, tarkoituksen tulkinta]

Zuhdin (pidättyväisyyden) ja suufilaisuuden välinen ero

Veljet, islamin uskonto määrää tasapainoista ja kohtuullista käytöstä kaikissa asioissa joten ei pidä mennä äärimmäisyyksiin eikä jättää vaatimuksia täyttämättä. Samoin mitä tulee maallisen elämän välttämiseen, islam ottaa keskitien juutalaisten ahneuden ja saituuden sekä heidän äärimmäisen rakkautensa tätä maallista elämää kohtaan ja kristittyjen munkkien välillä, jotka hylkäävät täysin oikean elatustavan tavoittelemisen ja pidättäytyvät työnteosta ja elannon ansaitsemisesta.

Jos kiinnostuksen välttäminen tätä elämää kohtaan tehdään niissä rajoissa joita lähettiäs (salla Allaahu 'aleihi wa sallam) määräsi silloin se on jotain kiitettävää islamissa, koska profeetta (salla Allaahu 'aleihi wa sallam) oli ensimmäinen ja etumainen niistä, jotka pidättäytyvät kiinnostumasta tästä maailmasta ja samoin Aboo Bakr ja

Umar, radija Allaahu 'anhumaa, ja monet seuralaiset. Kuitenkin heidän pidättäytymisensä tätä maailmaa kohtaan ei käsittänyt ansaitsemisen hylkäämistä ja istumista erakkojen pakopaikassa odottaen sitä mitä tahansa ihmiset toivat heille. Pikemminkin maailmalla oli tapana tulla heille ja he käyttivät sen hyväntekeväisyyteen. Eivätkä he hylänneet hyviä ja puhtaita asioita paitsi jos niitä oli vaikea saada, mutta kun he saivat nämä asiat, he hyötyivät niistä. Todellakin profeetalla, salla Allaahu 'aleihi wa sallam, oli tapana rakastaa naisia ja hajuvertä ja hänellä oli tapana syödä lihaa. Joskus hän paastosi ja muina aikoina pidättäytyi paastosta. Hänellä oli tapana seistä rukouksessa osan yötä ja myös nukkua. Hänellä oli tapana tehdä työtä, taistella, tuomaroida muslimien välillä ja opettaa heille koraania ja sitä mikä oli hyvää.

Sitten oppineista oli sellaisia, jotka pidättäytyivät kiinnostumasta maallisista asioista tavalla jota lähettiläs, salla Allaahu 'aleihi wa sallam, harjoitti. Kuitenkin tämä pidättäytyminen maallisista asioista, jota profeetta, salla Allaahu 'aleihi wa sallam, harjoitti ei ole muslimille pakollista koska sitä ei ole määrätty koraanissa eikä sunnassa. Lisäksi seuralaisten joukosta oli joitain, jotka olivat kiireisiä liiketoiminnassa ja suuren omaisuuden hankkimisessa. Heidän joukostaan olivat 'Uthmaan ibn 'Affaan, 'AbdurRahmaan ibn 'Awf ja az-Zubayr ibn al-'Awaam. Ansaarit omistivat myös kaksi suurta puutarhaa jota he hoitivat, ja profeetta, salla Allaahu 'aleihi wa sallam, ei estänyt heitä siitä. Pikemminkin hadiithissa sanotaan: "Miten erinomaista onkaan rehellinen omaisuus hurskaalle henkilölle." [Saheeh, Ahmadin raportoima, tarkoituksen tulkinta] Hän, salla Allaahu 'aleihi wa sallam, rukoili palvelijaansa, Anas ibn Maalikia, varten ja lopetti rukouksensa sanomalla: "Allaah, anna hänelle lisäystä omaisuudessa ja lapsissa ja siunaa häntä siinä." [Al-Bukhaaree, tarkoituksen tulkinta (englanninkielinen käännös 8/258/ nro.389)]

Mitä tulee suufilaisten zuhdiin niin se on sallitun ansainnon ja hyödyllisen työn hylkäämistä ja istumista eristyksessä yksityisessä turvapaikassa odotellen mitä tahansa, jota ihmiset tuovat heille. Se on kerjäämistä, hyväntekeväisyyden pyytämistä ja hallitsijoiden ja kauppiaiden tapaamista heidän huijaamistaan, ylistämistään ja kehumistaan varten jotta saadaan murut heidän pöydiltään. Se on köyhyyden osoittamista valheellisesti vaatteissaan, joten he pukeutuvat vanhoihin ja kuluneisiin vaatteisiin näyttääkseen, että he pidättäytyvät tämän maailman elämästä ja, että he ovat hurskaita ja oikeamielisiä ihmisiä, joita Allaah rakastaa. Jotkut heistä voivat olla vilpittömiä kestäessään itsevalittua vaikeutta, selviytyen monta päivää syömättä tai syöden vain kuivaa leipää suolan kanssa kun he pystyisivät syömään hyvää ja hienoa ruokaa. Mutta tämä on hänen, salla Allaahu 'aleihi wa sallam, sunnan vastaista ja hän sanoi: "Kuka tahansa kääntyy pois minun sunnastani ei ole minusta." [Al-Bukhaareen ja Muslimin raportoima, tarkoituksen tulkinta]. Todellakin profeetalla, salla Allaahu 'aleihi wa sallam, oli tapana syödä lihaa ja hänellä oli tapana pitää lampaan etujalan syömisestä. Kun taas jotkut suufilaiset menevät niin äärimmäisyyksiin, että he haluavat syödä sitä mikä on heille vahingollista. Jotkut heistä syövät multaa ja hiekkaa ja juovat

sameaa vettä, välttämällä puhdasta ja viileätä vettä, koska he eivät pystyisi kiittämään siitä tarpeeksi. Tämä on itse asiassa mitätön tekosyy koska hylkäämällä viileän veden kiittäisivätkö he Allaaia tarpeeksi muista Hänen siunauksistaan heitä kohtaan? Kuten näöstä, kuulosta, hyvästä terveydestä yms.?

Pikemminkin hän joka näin tekee on syntinen koska hän tekee sellaista joka aiheuttaa vahinkoa hänen kehollleen ja johtaa sen tuhoon ja Allaa, Korkein, sanoo:

“Älkääkää tappako itseänne. Varmasti Allaa on teille Armeliain.” [an-Nisaa’ 4:29, tarkoituksen tulkinta]

Allaa, Korkein, sanoo:

“Allaa aikoo teille mukavuutta, ja Hän ei halua tehdä asioista teille vaikeita.” [al-Baqarah 2:185, tarkoituksen tulkinta]

Muslimille on sallittu myös paastosta pidättäytyminen ramadaanin aikana kun hän on matkustaja tai on sairaana armona meille, joten kaikki ylistykset ja kiitokset kuuluvat Allaa, Hänelle, Hänen siunauksistaan.

Tätä itse-aiheutetun vaikeuden kestämistä oli ensimmäisten suufilaisten parissa mutta mitä tulee myöhempään suufilaisiin niin heitä ei kiinnostanut kuin ruoka ja juoma. Ibnul-Jawzee sanoi Talbees Ibleesissä arvosteltuaan suufilaisia heidän vaikeuden pakotustaan itselleen ja heidän rajojen yli menemistään pidättäytymisessä itsekidutukseen asti, “Joten aikamme (eli 6. vuosisadan) suufilaiset ovat kääntäneet ympäri tämän itse-riiston, joka meni yli rajojen, joka on meiltä kielletty, niin, että heistä on tullut yhtä himokkaita ruoan suhteen kuin heidän edeltäjänsä olivat nälän suhteen ja he nauttivat aamiaisaterioista, ilta-aterioista ja makeista herkuista, joista suurin osa tulee epäpuhtaan omaisuuden kautta. He ovat hylänneet sallitun ansaitsemisen, kääntyneet pois palvonnasta ja levittäneet mattoja, joilla he laiskasti makailevat, suurimmalla osalla heistä ei ole mitään halua paitsi ruokaa, juomaa ja joutavaa toimintaa kohtaan.”

Mitä Ibnul-Jawzee kertoo, on myös meidän aikamme suufilaisten tilasta, todellakin he ovat monta kertaa pahempia. Veljet, meillä ei ole kuitenkaan tarpeeksi aikaa mainita esimerkkejä suufilaisten käytännöistä tämän suhteen.

Esimerkkejä äärisuufilaisten epäoikeudenmukaisuudesta

Veljet, selittäessämme suufilaisten tilaa aikomuksemme ei ole hekumoida heidän virheillään eikä pilailia heidän kustannuksellaan. Pikemminkin aikomuksemme on varoittaa jokaista muslimia uskomasta heidän valheitaan ja etteivät he pystyisi huijaamaan häntä tempuillaan ja juonillaan.

Todellakin menneisyyden ja nykyajan oppineet ovat kirjoittaneet kirjoja vastauksena suufilaisten harhaan johdatukseen. Näistä kirjoista on al-Haafidh ibn al-Jawzeen, joka kuoli vuonna 597H, kirja Talbees Iblees. Suurimmassa osassa 300 sivua hän keskittyy vastaamaan suufilaisten ideoihin, heidän uskomuksiinsa, käytäntöihinsä, pukuunsa, heidän soittimien sekä laulamisen ja tanssimisen sallimiseensa, ja heidän nuorison ja nuorten poikien seurasta nauttimiseensa jne. Tämän lisäksi Shaykhul-Islam ibn Taymiyyah, rahimahu Allaah, kiinnitti paljon huomiota heille vastaamiseen ja heitä vastaan taistelemiseen. Tämän johdosta hän kärsi vahinkoa heidän käsissään ja hänet vangittiin kuolemaansa asti, rahimahu Allaah.

Samoin Burhaanuddeen al-Baqaa'ee –niminen oppinut, joka kuoli vuonna 885H kirjoitti nämä kirjat vastaamaan suufilaisille:

- (1) Tanbeehul-Ghabeen ilaa TakfeerIbn 'Arabee (Varoitus tietämättömälle koskien Ibn 'Arabeen epäuskkoa)
- (2) Tahdheerul-'Ibaad min Ahlil-'Inaad bibid'atil-Ittihaad (Varoitus palvojille itsepäisestä kansasta 'kaikki olemassa oleva on Allaah' lausunnon uudistuksesta.)

Nämä kummatkin on julkaistu yhdessä yksittäisessä volyymissä Shayk Abdur-Rahmaan al-Wakeelin, rahimahu Allaah, tarkistuksen kanssa ja hän nimesi sen: Masra'is-soofiyyah'ksi (Kuoleman isku suufilaisuudelle). Näissä kirjoissa al-Baqaa'ee raportoi oppineiden lausuntoja, jotka julistivat Ibn 'Arabeen ja ibnul-Faaridin epäuskoviksi, ja hän siteeraa heidän omia sanojaan ja runojaan, joiden vuoksi oppineet julistivat heidät epäuskoviksi. Veljet, oppinut Burhaanuddeen al-Baqaa'ee sanoi, selittäen ibn 'Arabeen uskomuksia Tanbeebul-Ghabeen –kirjansa alussa: "Ensinnäkin pitää tietää, että hänen puheensa, eli Ibn 'Arabeen, pyörii kaiken olemassa olevan rajoittamattoman

yhtenäisyyden ympärillä, että ei ole mitään tämän maailman lisäksi, ja, että jumaluus on sekoitus joka ei ole olemassa paitsi osissaan.”

Sitten kuunnelkaa Ibn 'Arabeen sanoja koskien Allaahin, Korkeimman, al-'Aliyy (Korkein) -nimen tarkoitusta. Hän sanoo: "Hänen täydellisimmistä nimistä on 'Korkein', kenen yllä? Siellä ei ole mitään paitsi Hän...joten Hänen Korkeutensa on koskien Häntä itseään, ja olemassa oloa koskien Hän on olemassa olevien asioiden ydin." Kunnes hän sanoo:

"Joten Hän on sitä mikä on ilmeistä ja mikä on kätkeytä kun Hän on ilmeinen. Sitten ei ole ketään joka näkee Hänet paitsi Hän itse. Sitten ei ole ketään joka on Häneltä kätöksä koska Hän on ilmeinen Itselleen, kätkeytä häneltä ja hän on yksi, jonka nimi on Aboo Sa'eed al-Kharraaz. Ja samoin koskien muiden uusien asioiden nimiä." [Al-Baqaa'ee siteeraa sitä (s.63-64) ja al-Wakeel sanoo sen kuuluvaksi ibn 'Arabeen Al-Fusoosiin (s.7677)]

Joten Ibn 'Arabeen näkemyksen mukaan kaikki on Allaahia, ja hän selvästi julistaa, että Allaah on Aboo Sa'eed al-Kharraaz. Aboo Sa'eed al-Kharraaz oli Bagdadista peräisin oleva suufilainen, joka kuoli vuonna 277H. Veljet, eikö tämä lausunto ole pahempi kuin mitä kristityt sanovat Allaahista. Korkealla ja kaukana on Allaah kaikesta tästä.

Imaami Zaynudeen al-'Iraquee sanoi vastauksessaan jollekin, joka kysyi häneltä ibn 'Arabeesta: "Mitä tulee hänen lausuntoonsa, että Hän on mitä tahansa mikä on ilmeistä ja mitä tahansa mikä on kätkeytä, niin tämä on rajoittamattoman yhtenäisyyden myrkyllinen lausunto ja, että kaikki olemassa olevat olennot ovat Häntä. Se, että tämä on sitä, mitä hän tarkoitti näkyä siitä mitä hän selvästi sanoi sen jälkeen, että Hän on yksi nimeltään Aboo Sa'eed al-Kharraaz ja uusien asioiden muut nimet. Joten henkilö, joka sanoo tämän ja henkilö, joka uskoo siihen on epäuskova oppineiden konsensuksen mukaan. [al-Baqaa'een kirja s.669]

Ibn 'Arabee oli sitä mieltä, että kaikki pakanat ja epäjumalan palvojat olivat totuudessa koska Allaah hänen mukaansa on kaikkea. Näin ollen kuka tahansa, joka palvoi epäjumalaa, tai palvoi kiveä, tai puuta, tai ihmistä, tai tähteä, hän palvoi Allaahia. Hän sanoo tästä:

“Näin ollen henkilö, jolla on täysi ymmärrys on sellainen, joka näkee jokaisen palvonnan kohteen olevan siihen sisältyvän totuuden ilmentymä, jota varten sitä palvotaan. Näin ollen he kaikki kutsuvat sitä jumalaksi sen oman nimen lisäksi, olkoon kyseessä kallio, tai puu, tai eläin, tai henkilö, tai tähti, tai enkeli.” [Al-Fusoos (1/195), al-Wakeel: Hadhihi Hiyas-Soofiyyah (s.38)]

Näin ollen Ibn 'Arabee julistaa, että heidän epäjumalan palvontansa on oikein, koska kaikki mitä he palvovat on vain Herra, joka ilmaantuu ihmisen, tai puun tai kiven muodossa.

Veljet, jos Saabalaiset olivat epäuskovia koska he palvoivat tähtiä, ja juutalaiset olivat epäuskovia koska he palvoivat vasikkaa, ja kristityt olivat epäuskovia koska he palvoivat 'Eesaa, ja Qureishit olivat epäuskovia ennen islamia koska he palvoivat epäjumalia... miten sellainen, joka kutsuu kaikkien näiden asioiden palvontaan ei olisi epäuskova? [Kts Hadhihi Hiyas-Soofiyyah (s.38)]

Ibn 'Arabee jopa myöntää, että hänen uskonsa on, että kaikki uskonnot ovat yhtä ja, että hänen sydämensä on valmis omaksumaan jokaisen lahkoon ja uskonnon. Hän sanoo kirjassaan Dhakhaairul A'laaq Sharh Tarjumaanil-Ashwaaqissa:

“Ennen tätä päivää minulla oli tapana arvostella seuralaistani jos uskontoni ei ollut se mitä hän seurasi. Mutta sydämeni muuttui ja rupesi hyväksymään jokaisen kuvan, joten laitumia huolettomille rakastavaisille ja luostareita munkeille. Epäjumalien talon ja epäjumalatalon Taa'ifissa, Tooran laatat ja koraanin mushafin. Seuraan rakkauden uskontoa minne tahansa se minut viekään, joten kaikki uskonnot ovat minun uskontoni ja minun uskoni.” [al-Wakeel: Hadhihi Hiyas-

Soofiyyah (s.93) ja hän pitää sen kuuluvan Dhakhaairul A'laaqiin s.93].

Tämän lisäksi Ibn 'Arabee varoitti seuralaisiaan uskomasta yhteen tiettyyn uskontoon ja epäuskomasta kaikkiin muihin. Hän sanoi al-Fusoosissa: "Varokaa rajoittamasta itseänne yhteen tiettyyn uskomukseen ja epäuskomasta kaikkeen muuhun, jolloin menettäisitte paljon hyvää, varmasti menettäisitte tiedon saavuttamisen asiassa siinä muodossa, jota hän seuraa. Pikemminkin olkaa valmiita hyväksymään kaikki uskon muodot. Tämä johtuu siitä, että Allaah korkeampi ja suurempi kuin yksi usko voisi käsittää poissulkien muut. Pikemminkin kaikki ovat oikeassa, ja jokainen, joka on oikeassa saa palkkion ja jokainen, joka palkitaan on onnekas, ja jokainen, joka on onnekas on sellainen, johon Hän on mieltynyt." [Hadhihi Hiyas-Soofiyyah (s.94) ja hän pitää sen kuuluvan al-Fusoosiin s.191].

Näin ollen Ibn 'Arabee julistaa, että Mooseksen ajan Faarao pelastettiin ja hän sanoo kommentoiden Allaahin, Korkeimman, lausuntoa:

"Lohdutus silmälle, minulle ja sinulle." [al-Qasas 28:9, tarkoituksen tulkinta]

"Joten sitä kautta tuli hänen silmänsä lohdutus, eli Faaraon vaimon silmän, johtuen hänelle annetusta täydellisyydestä, ja Faaraon silmän nautinto johtui uskosta (eemaanista) jonka Allaah antoi hänelle kun hän hukkui, joten Hän otti hänen sielunsa, joka oli puhdas ja puhdistettu eikä sisältänyt mitään epäpuhtauksia." [Hadhihi Hiyas-Soofiyyah (s.95) ja hän pitää sen kuuluvan al-Fusoosiin s.201].

Hän avoimesti julistaa Faaraon uskovaiseksi vastoin koraanin tekstiä, monessa ayaat'ssa. Niistä on Allaahin, Korkeimman, lausunto:

“Joten Allaah tarttui häneen rangaistuksella johtuen hänen viimeisestä ja ensimmäisestä rikkomuksestaan.” [an-Naazi'aat 79:25, tarkoituksen tulkinta]

Myös 'Abdul-Kareem al-Jeelee, joka kuoli vuonna 830H, sanoo selittäen uskoaan, että kaikki uskonnot ovat yhtä kirjassaan al-Insaanul Kaamil (Täydellinen ihminen):

“Joten luovutan itseni mille tahansa haluni luovuttavat minut, miten voin väitellä rakastetun päätöksen kanssa. Joskus voitte nähdä minut kumartumassa moskeijoissa ja muulloin minut löydetään palvomasta kirkoista. Jos sharian tuomiossa olen synnintekijä niin todellisuuden tiedon suhteen olen tottelevainen.” [Hadhihi Hiyas-Soofiyyah (s.96) ja hän pitää sen kuuluvan al-Fusoosiin (1/69)].

Näin ollen al-Jeeleen mukaan moskeijan ja kirkon välillä ei ole mitään eroa, ja vaikka hän oli syntinen ja tottelematon Allaahin määräyksiä kohtaan ulkoisen ja ilmeisen sharian mukaan, kuten hän väitti, hän oli kuitenkin sisäisesti tottelevainen Allaahille koska hän oli tottelevainen Allaahin tahdolle.

Kuunnelkaa myös Ibnul Faaridin väittämää, että Allaah on oikeastaan Hänen luomakuntansa, ja korkealla on Allaah siitä. Hän sanoi:

“Jatkan eteenpäin todelliseen todellisuuteen, ja ihmiskunta oli minun takanani, aina kun käännyin siellä se oli. Ei ollut mikään ihme, että kansa rukoili kunnes sydämeni rauhoittui ja se on rukouksen suunta ja pyrkimys minulle. Sitä varten ovat kaikki rukoukseni, jotka suoritan seisomisaikalta ja todistan siitä, että se rukoili minulle. Ja kaikki muu rukoili minulle ja rukoukseni ei ollut kenellekään muulle kuin minulle jokaisessa rakaassa.”

Ibnul-Faarid kirjoitti myös kokonaisen runon, jossa hän puhutteli Allaahia feminiinimuodossa samalla tavalla. Kuitenkaan, veljet, tila ei taaskaan riitä jotta voisimme tuoda muita esimerkkejä suufilaisten enemmistön uskosta koskien uskontojen yhdistymistä heidän etumaisten johtajiensa sanoista kuten Ibnul-Faaridin, al-Jeeleen, Ibn 'Ajeebah'n, Hasan Ridwaanin, Ibn-Basheeshin ja ad-Dimardaashin ja muiden. Kuka tahansa haluaa nähdä näitä asioita voi viitata 'Abdul-Rahmaan al-Waakelin (rahimahu Allaah) kirjaan Haadhi Hiyas-Soofiyyah (Tätä on suufilaisuus).

Suufilaisten 'ihmeteet'

Suufilaiset menevät äärimmäisyyksiin kunnioituksessaan sheikeilleen, siihen pisteeseen, että he ajattelevat, että kaikki sheikistä tuleva on totta ja oikein, jopa, että se on merkki hänen erinomaisuudestaan sekä ihme. He kirjoittavat sheikkiensä 'ihmetekoja' ylös kirjoihinsa ja niitä on eri tyyppisiä, ja ne ulottuvat sellaisiin väitteisiin, että kuolleille annetaan elämä, ja muut ovat niin merkityksettömiä, että ne eivät ole edes maininnan arvoisia.

Kuunnelkää 'Abdur-Ra'oof al-Manaween raportoimia ihmetekoja: "Ensimmäinen tyyppi: elämän antaminen kuolleille, ja tämä on korkein taso. Tästä on, että Aboo 'Ubayd al-Yusree kamppaili taistelussa ja hänen kanssaan oli ratsu, joka kuoli, joten hän pyysi Allaahia saattamaan sen takaisin elämään, joten se seiso ylös ravistellen korviaan... ja, että Mufarrij ad-Damaameeneelle tuotiin paistettu lintu ja hän sanoi: 'Lennä Allaahin, Korkeimman, luvalla.' Joten se lensi... ja al-Kaylaanee asetti kätensä syömänsä kanan luulle ja sanoi sille: 'Seiso Allaahin luvalla joten se seiso... ja Aboo Yoosuf ad-Dahmaaneenkuoli ja hän suri häntä joten sheikh sanoi: ' Nouse ylös Allaahin luvalla.' joten hän nousi ylös ja eli kauan aikaa. [Hadhihi Hiyas-Soofiyyah (s.116) ja Abdul-Ra'oof al-Manaween al-Kawaakibud-Durriyyah (s. 11)]

Nämä ihmeet eivät ole samanlaisia kuin Allaahin profeetan, 'Eesan, 'aleihissalaam, ihmeet ja ne olivat hänelle erityisiä.

Ash-Sha'raanee kertoo al-'Ajmeen ihmeteoista, sanoen: "Hän katseensa osui yhteen koiraan, joten kaikki muut koirat alistuivat sille ja tekivät siitä johtajansa ja ihmisillä oli tapana tulla sen luokse tarpeidensa täyttämistä varten. Ja kun tämä koira sairastui kaikki muut koirat kokoontuivat sen ympärille itkien ja kun se kuoli ne itkivät avoimesti ja ulisivat suruaan. Joten Allaah, Korkein, innosti joitain ihmisiä hautaamaan sen. Sitten

koirilla oli tapana vierailla sen haudalla kunnes ne kuolivat. Joten tämä oli yhden katseen aikaan saama koiralle, ajatelkaa jos hänen katseensa olisi osunut henkilöön. [Hadhihi Hiyas-Soofiyyah (s.113), at-Tabaqaat (2/61) al-'Ajameen elämäkerrassa].

Ash-Sha'raanee väittää myös, että hänen johtajansa, Ahmad al-Badawee, hallitsee koko maailmankaikkeutta haudastaan. Hän sanoo: "Sheikkini otti lupaukseni haudasta kun olin Ahmad al-Badaween päin, ja pani minut kättelemään häntä. Joten jalo käsi tuli ulos haudasta ja piti kädestäni kiinni. Johtajani, ash-Shanaawee, sanoi: Olkoon mielesi keskittynyt häneen ja olkoon hän katseessasi, joten kuulin johtajani Ahmad al-Badaween sanovan haudasta: 'Kyllä.' Sitten hän sanoi: Ja en ollut paikalla syntymäpäiväjuhlassa ja siellä oli yksi 'awliyaasta' paikalla joten hän ilmoitti minulle, että Ahmad al-Badawee sinä päivänä poisti hautansa päällistyksen ja sanoi: "Abdul-Wahhaab on jäänyt jälkeen eikä tullut." [Hadhihi Hiyas-Soofiyyah (s.113)]

Eikö henkilö, jolla on yhtään häpeän tuntoa ujostelisi kertoa suufilaisten 'ihmeteista' tai rikoksista liittyen siihen, että he harrastavat avoimesti sukupuoliyhdyntää eläinten kanssa kaduilla ja muuta turmeltuneisuutta, ja heidän väittämästään, että tämä on yksi heidän 'ihmeteistaan'? Siteeraamme tässä Sheikh Ibraaheem al-'Urayaanin 'ihmeteon'. Ash-Sha'raanee sanoo: Heidän joukostaan on Sheikh Ibraaheem al-'Urayaan, jolla oli tapana nousta saarnatuoliin ja puhua heille alastomana... ja ihmiset olivat hyvin tyytyväisiä siitä mitä he kuulivat."

Suufilaiset pitävät jopa varkautta ihmeellisenä lahjana... kuunnelkaa mitä ad-Dibaagh, joka oli yksi suufilaisten pääpilareista, sanoi: "Walee, jolla on valta asioihin voi ojentaa kätensä kenen tahansa haluamansa taskuun ja ottaa sieltä niin monta dirhamia [arabialaisia kolikoita] samalla kun omistaja ei tiedä mitään." [Hadhihi Hiyas-Soofiyyah (s.124), ad-Dibaaghin al-Ibreez 2/12].

Tässä on eräs suufilainen, joka väittää, että hänen sheikkinsä näkeminen on suotuisampaa kuin Allaahin näkeminen. Aboo Turaab sanoi ystävälleen eräänä päivänä: "Jos vain näkisit Aboo Yazeed al-Bustaameen." Joten hän sanoi: Se askarruttaa minua koska olen nähnyt Allaahin ja se on riittänyt minulle, enkä tarvitse Aboo Yazeedia." Aboo Turaab sanoi: "Voi sinua, olet ylpeä Allaahin, Mahtavan ja Majesteettisen, vuoksi, jos vain olisit nähnyt Aboo Yazeedin edes kerran se olisi ollut sinulle parempaa kuin Allaahin näkeminen 70 kertaa. [Lyhennetty Al-Ghazzaaleen Ihyaa 'Uloomid-Deenistä (4/356)]. Al-Ghazaalee lisäsi: Uskovaisen ei pitäisi kieltää tällaisten paljastuksen kaltaisia.

Veljet, nämä kertomukset osoittavat meille, että suufilaisten johtajat eivät tyydy sallimaan sitä minkä Allaah on kieltänyt koskien varkautta, pahuutta ja sen kaltaista. Tämän lisäksi he julistavat, että nämä asiat ovat ihmeellisiä tapahtumia ja sen merkinä, että henkilö kuuluu awliyaan. Selvästi tämä on ristiriidassa islamin oppien kanssa ja törmää niihin, ja on selvää epäuskoa jalon koraanin ja puhtaan sunnan teksteissä. Ja islamin oppineet ovat yksimielisiä, että kuka tahansa julistaa sallituksi sellaista jonka tiedetään pakostakin olevan kiellettyä islamissa, on epäuskova... entäpä sellainen, joka uskoo, että pääsyntien tekeminen on merkki siitä, että henkilö on awliyyaan parista ja, että se on ihmeteko?

Yksi suufilaisuuden hyvin vaarallinen ilmenemismuoto on se, että he kutsuvat muita Allaahin lisäksi... he kutsuvat ja rukoilevat kuolleita. Tämä on suurta shirkää, josta varoitetaan jalossa koraanissa:

“Äläkä kutsu Allaahin lisäksi ketään, joka ei voi sinua hyödyttää, eikä sinua vahingoittaa, mutta (jos) niin teit, olet varmasti yksi väärintekijöistä.” [Yoonus 10:106, tarkoituksen tulkinta].

Tarkoittaen, että olisit yksi epäjumalan palvojista.

Al-Boosayree, suufilaisten runoilija, sanoo puhutellessaan lähettilästä (salla Allaahu 'aleihi wa sallam):

“Luomakunnan jaloin, minulla ei ole ketään josta saan nautintoa, paitsi sinut kun sattuu yleinen katastrofi. Aika ei koskaan lyönyt minua millään vahingolla ja hain hänen suojaansa. Paitsi, että sain suojan kaikelta vahingolta.”

Loppusanat

Veljet, joku voisi sanoa: Miksi pidätte suufilaisuutta niin tärkeänä ja siteeraatte Ibn 'Arabeen, Ibnul-Faaridin ja muiden, jotka kuolivat satoja vuosia sitten, sanoja. Olisi ollut sopivampaa antaa luja vastaus kommunisteille, ateisteille ja niille, jotka tuomitsevat ihmisen tekemillä lailla ja hylkäävät Allaahin sharian, ja miksi ette puhu harhautuneita lahoja vastaan kuten Qadianeja, Bahaita ja Nusaireja? Joten vastaan tähän:

Jokaisen muslimin, ja erityisesti tiedon oppilaiden ja Allaahiin kutsujien velvollisuutena on puolustaa islamia niitä vastaan, jotka vastustavat islamin shariaa, olkoon he kommunisteja, ateisteja, haudan palvojia tai suufilaisia. Näen, että monet islamiin kutsijat, jotka ovat ponnistelleet siinä, ja ovat jo huomioineet joitain kysymyksiä ovat jättäneet muut kysymykset. Näyttää siltä, että he ovat unohtaneet tämän asian koska näemme vain muutamia henkilöitä, jotka pitävät tärkeänä muslimien varoittamista suufilaisten harhaan johtamisesta ja heidän valheellisuudestaan. Jotkut ihmiset raivostuvat niistä, jotka kutsuvat 'aqeedan korjaamiseen ja varoittavat niitä vastaan, jotka kutsuvat kuolleiden palvontaan, koska he väittävät, että tämä aiheuttaa välirikkoa muslimien parissa. Toteamme kuuluisien kutsujien parissa olevan yhden, joka jatkaa suufilaisuuden seuraamisen kutsua ja kirjoittaa kirjoja nimellä: [Sa'eed Hawnin] 'Henkinen harjoituksemme tai islamilaisen liikkeen suufilaisuus.'

Tässä kirjassa hän tekee selväksi rakkautensa suufilaisuutta kohtaan ja uskonsa heidän valheellisuuteensa ja 'ihmetekoihinsa'. Joten kuulkaa mitä hänellä on sanottavaa suufilaisten ihmeteoista, erityisesti Rifaa'ee veljeskunnan seuraajista. Hän sanoo sivulla 217:

"Näin ollen suufilaisten parissa olevien ihmeellisten tapausten periaatteen kiistäminen on sellainen kiistäminen, joka ei perustu tietoon eikä ole paikallaan. Tärkein teko, joka saa osakseen kritiikkiä on se mitä tapahtuu Rifaa'ee veljeskunnan kanssa liittyen siihen, että tuli ei vahingoita heitä, ja, että he iskevät itseään ammuksilla tai miekoilla, eivätkä vahingoitu. Tämä on yleinen ja tunnettu teko, jonka monet, joilla oli tapana kieltää se, ovat todistaneet, he tutkivat sitä ja vetivät sitten kieltonsa.

Se mitä heiltä todistetaan ei voi olla taikatemppu koska taikuus on yksi sellaisista asioista, joilla on syy ja se ei sovi

tähän. Eikä sitä voi tehdä henkisten harjoitusten kautta koska sitä tapahtuu jopa yksilöille heidän paristaan jotka eivät ole suorittaneet mitään henkisiä harjoituksia... johtuen vain siitä, että hän on vannonut valan sheikille. Joskus tosiaan sitä tapahtuu myös henkilölle, joka ei ole antanut jäseneksiottamisvalaa. Eräs kristitty kerran kertoi minulle jotain, joka tapahtui hänelle henkilökohtaisesti ja se on kuuluisa ja tunnettu tapaus, ja Allaah antoi minun tavata siihen liittyvän henkilön sen jälkeen kun olin kuullut siitä eräältä toiselta. Hän kertoi minulle olleensa paikalla yhdessä dhikr -istunnossa ja yksi niistä, jotka suorittivat dhikriä, iski selkäänsä vartaan ja työnsi sen rintansa läpi kunnes hän otti siitä kiinni. Sitten hän veti sen jättämättä mitään merkkiä tai vahinkoa.”

Tämä kirjoittaja ottaa varatoimia vastatakseen syytteeseen, että yleensä tällaiset asiat tapahtuvat ihmisille, jotka ovat selvästi pahoja eikä hurskaita, joten miten näiden ihmeteot annetaan sellaiselle joka ei ole hurskas? Hän sanoo:

“Päätodiste niille, jotka kieltävät tämän on, että nämä ihmeteot sattuvat sekä syntisten että oikeamielisten ihmisten käsissä, ja tämä on oikein. Mutta tämän selitys on, että tämä ihmeteko ei ole heidän mutta pikemminkin se on alkuperäisen sheikin, jolle Allaah, Mahtava ja Majesteettinen, antoi tämän ihmeteon ja sitten Hän antoi sen jatkua hänen seuraajiensa parissa.”

Eikö ole hämmästyttävää miten nämä sheitaanin temput pystyvät petkuttamaan henkilöä, jolla on tietoa siten, että hän uskoo niihin ja, että hänet lasketaan yhdeksi heidän pääkutsujistaan? Hän on samaa mieltä, että suufilaisten 'ihmeteot' ovat tosia eikä niitä voi kukaan kieltää... Kun taas me sanomme hänelle, mikä estää, että se on tehty noituuden kautta tai jollain petoksella, kuten Shaykhul-Islam Ibn Taymiyyah, rahimahu Allaah, mainitsi kun eräs suufilaisen veljeskunnan seuraaja haastoi hänet. He väittivät valheellisesti pystyvänsä kävelemään turvallisesti tulen päällä, joten hän vaati heitä ensin pesemään kehonsa viinietikalla ja kuumalla vedellä ennen tulella kävelemistä. He kieltäytyivät pelosta. Tämä johtui siitä, että hän oli saanut selville heidän temppunsa, jota he olivat käyttäneet, joka oli, että heillä oli tapana voidella kehonsa sammakoiden rasvalla ja appelsiinien sisäisellä kuorella ja talkkijauheella ja käyttää muita samankaltaisia poppakonsteja, joita he tunsivat. Shaykhul-Islam ibn Taymiyyah rahimahu Allaah sanoi:

“Voi olla, että se on tehty heidän paholaistensa avulla koska he ovat ihmisiä, joita paholaiset seuraavat yhtä läheisesti kuin heidän omat veljensä. Kun he kokoontuvat viheltäkseen ja taputtaakseen he joutuvat sellaiseen tilaan jossa he lörpöttelevät ja heiluvat aivan kuin ne, jotka ovat paholaisen riivaamia, ja he sanovat sanoja, joita he itse eivät läsnäolevat ymmärrä. Tämä on heidän paholaisensa, jotka puhuvat heidän kielillään kun he menettävät järkensä, aivan kuten djinni puhuu sen kielellä, jonka hän on riivannut. Sitten jos joillain ihmisillä on joku, joka on riivattu he maksavat heille jotain jotta he tulisivat, sitten he soittavat duffia ja muita soittimia ja sytyttävät hyvin suuren nuotion. Sitten he asettavat suuren rautapalan sen päälle ja metallipäisiä keihäitä. Seuraavaksi yksi heistä nousee ja istuu näiden piikkien päälle ihmisten edessä. Hän ottaa kuumennetun raudan ja koskettaa sillä käsivarttaan ja niin edelleen. Ihmiset näkevät myös kivien lentävän ilman että kenenkään nähdään heittävän niitä. Tämä on kaikki heidän paholaisiltaan, jotka laittavat heidät näiden piikkien päälle. He ovat niitä, jotka ovat suorassa yhteydessä nuotioon. Voi olla, että ne ihmiset jotka ovat tässä mukana eivät tunne mitään vain kuten riivattu jota lyödään kovalla iskulla ja silti hän ei tunne sitä koska se iskee vain djinneihin. Samoin niiden tapauksessa, jotka sotkeutuvat saatanallisiin esiintymiin.

Näin ollen mitä enemmän henkilö on djinnien ja paholaisten kaltainen teoissaan, sitä vahvempaa on se mitä sattuu. Kaiken lisäksi nämä asiat eivät tapahdu paitsi paholaisen kutsujan ja hänen sooloesityksensä läsnäollessa. Hän kutsujansa on huilu ja musiikkisoittimet, ja hänen sooloesityksensä on laulaminen. Tätä ei tapahdu heille rukouksen aikana, Allaahin muistamisen aikana, pyyntörukouksen aikana ja silloin kun koraania lausutaan. Joten nämä heidän kokemuksensa eivät sisällä mitään hyötyä uskonnossa eikä tässä elämässä. Näillä ihmisillä, jotka kokevat tällaisia saatanallisia asioita, on suuri harhakuvitelma, typeryydessään he menettävät kaikki siunaukset, he lisäävät vain sitä, mitä pelätään, he ahmivat ihmisten omaisuuden tyhjänpäiväisissä teoissa, he eivät määrää hyvää eivätkä he kiellä pahasta ja he eivät kamppaile jihaadissa Allaahin vuoksi.” [Al-Fataawaa (11/495-496)].

Jalot veljet, ihmeteilla kerskaileminen ei ole hurskaiden seuralaisten ja taabi’eenien eikä muslimien imaamien ja heidän jälkeensä tulleiden oppineiden ominaisuuksista. Emme kuule mitään kenestäkään seuraisesta, eikä suurista taabi’eeneista, eikä neljästä kuuluistasta imaamista, Maalikista, Aboo Haneefah’sta, ash-Shafi’eesta ja Ibn Hanbalista, rahimahumu Allaah, emme kuule, että tällaisia asioita sattui yhdellekään heistä. Eikä yksikään heistä astunut nuotioon tai iskenyt itseään vartaalla tai miekalla ja sitten elvyttänyt henkilöä. Eikä yksikään tämän päivän oppineista kuten Ash-Shaykh ‘Abdul-‘Azeez ibn Baaz ja sheikh ‘Abdullaah ibn Humayd, harjoittanut tällaista. Nämä käytännöt löytyvät menneisyydessä ja nykyisin ainoastaan suufilaisten parista. Eikä ole epäilystäkään, että tämä on suurin todiste, että ne ovat saatanallisia esiintymiä eikä Allaahin lähettämiä ihmetekoja.

Sitten palaan siihen asiaan, että kun näin suurimman osan kutsujista olevan välinpitämättömiä koskien islamin tärkeimpiä puolia, joka on kutsu vain Allaahin valitsemiseen kaikessa palvonnassa (tauhiid) ja ‘aqeedan korjaamiseen ja puhdistamiseen kaikesta shirkistä, joka ottaa kuolleiden palvomisen muodon, hautoihin kiintymyksen muodon ja kuolleiden ja poissaolevien kutsumisen muodon ja he pysyivät hiljaa muista nykypäivän suufilaisten veljeskuntien harhaan johdatuksesta, jotka ovat hyvin yleisiä muslimien maissa, ja kuka tahansa, joka matkustaa tämän maan ulkopuolelle näkee suufilaisten veljeskuntien ylivoiman muslimien mielissä Egyptissä, Syyriassa, Marokossa, Afrikassa ja Intiassa. Olkoon kyseessä Rifaa’ee veljeskunta, tai Tijanit, tai Ahmadiyyah, tai Qadiriyyah tai Burhaamiyyah tai Shaadhiliyyah tai Khattaaniyyah tai Darqaaweeet tai Naqshabandit tai mikä tahansa suuresta määrästä suufilaisia veljeskuntia. Tämän nähdessäni halusin muistuttaa sellaisesta, jota pidin hyvin

tärkeänä. Samoin halusin antaa veljilleni, jotka opiskelevat hyvin kunnioitetussa Daarul-Hadeethissa, ja he tulevat erilaisista islamilaista maista, joissa on monia suufileisia veljeskuntia, vähän tietoa ja suojaa suufileisuuden tappavasta sairaudesta. Joten aivan kuten on joitain sairauksia, jotka iskevät ruumiiseen, on myös sairauksia, jotka iskevät sieluihin ja sydämiin. Näin ollen oppineiden ja kutsujien tulisi kiinnittää huomiota suojan antamiseen sydämille, aivan kuten lääkärit kiinnittävät huomiota suojan antamiseen ruumiille...

Lähetäköön Allaah ylistyksen Muhammadin ja hänen perheensä ja seuraajien, sekä hänen seuralaistensa ylle.

Sanaluettelo

Aayah (monikko aayaat): Allaahin merkki, koraanin jae.

Aayaat: Kts. aayat.

Aboo (Abee, Abaa): jonkun isä, käytetään tunnistamiskeinona.

'Alehis-salaam: "suojelkoon ja varjelkoon Allaah häntä." Se sanotaan Allaahin profeetan tai enkelin nimen jälkeen.

Ahaadeeth: Kts. hadeeth.

'Aqeedah: usko, joka on vahvasti juurtunut sydämeen.

Seuralaiset (Ar. sabaabab): Ne muslimit, jotka näkivät profeetan, salla Allaahu 'aleihi wa sallam, ja kuolivat islamissa.

Da'wah: Kutsu islamiin.

Dhikr: Allaahin muistaminen.

Djinni: Allahin luoma luontokappale, joka luotiin savuttomasta tulesta

Eemaan: usko; kaiken sen vahvistaminen, mikä ilmoitettiin lähettiläälle, salla Allaahu 'aleihi wa sallam, vahvistaen sydämellä, todistaen kielellä ja toimien raajoilla. Raajojen teot ovat eemaanin täydentämisestä. Usko lisääntyy Allaahin tottelemisella ja laskee tottelemattomuudella.

Hadeeth (monikko ahaadeeth): kertomus liittyen profeetan, salla Allaahu 'aleihi wa sallam, sanomisiin, hänen tekoihinsa tai hänen ominaisuuksiinsa.

Hasan: hyvä; termi, jotka käytetään aitoa hadeethia varten, joka ei saavuta korkeampaa saheeh -kategoriaa.

Hijrah: Profeetan, salla Allaahu 'aleihi wa sallam, muutto Mekasta Medinaan, muslimien muutto epäuskovien maista muslimien maihin.

Ibn: jonkun poika, käytetään tunnistamiskeinona.

Imaami: johtaja, johtaja salaah'ssa, joku jolla on fiqhin tuntemusta tai valtion johtaja.

Jamaa'ah: muslimien yhdistynyt ryhmä yhdessä totuudessa, eli seuralaiset ja ne, jotka jatkavat heidän tietään.

Jihaad: ponnistelu ja kamppailu jotta Allaahin sana vallitsisi.

Kufr: epäusko.

Mushaf: kahden kannen välissä oleva koraani (kirjan muodossa).

Radija'Allaahu 'anhu/'anhaa/'anhum/'anhumaa: olkoon Allaah tyytyväinen häneen/häneen/heihin/heihin kumpaankin.

Rahimahu Allaah/Rahimahum Allaah: suokoon Allaah armonsa hänen/heidän yllensä.

Rak'ah: yksi rukouksen yksikkö.

Ramadaan: islamilaisen kalenterin 9. kuukausi, jonka aikana muslimit paastoavat.

Saheeh: oikein, aito kertomus.

Shaykh (sheikh): oppinut.

Sharia: Jumalallinen lakikokoelma.

Shirk: Allaahille kumppaneiden yhdistäminen, tauhiidin jonkun puolen vaarantaminen.

Sunna: laajimmassa tarkoituksessaan se on koko deen, jonka kanssa profeetta, salla Allaahu 'aleihi wa sallam, tuli ja jota hän opetti, eli kaikki uskon, säädösten, tapojen ja tekojen kysymykset, jotka seuralaiset välittivät. Se käsittää myös ne asiat, jotka profeetta, salla Allaahu 'aleihi wa sallam, vahvasti sanoillaan, teoillaan ja hiljaisella hyväksynnällään –vastakohtana bid'aalle (uudistukselle).

Sunna(h): profeetan, salla Allaahu 'aleihi wa sallam, teko.

Soorah (tai suura): koraanin luku.

Taabi'ee (monikko Taabi'een): muslimi (muu kuin seuralainen) joka tapasi seuralaisen.

Tauhiid: Allaahin ykseyden yllä pitäminen Hänen Herruudessaan (ar-Ruboobiyyah), Hänen Nimissään ja Ominaisuuksissaan (al-Asmaa' was-Sifaat) ja Hänen palvonnassaan (al-'ibaadah).

Umma: muslimikansa.

Wudoo: määrätty pesu ennen rukousta ja ennen joitain muita palvonnan tekoja.

Zuhd: Maailmasta ja sen nautinnoista pidättäytyminen.

Infoa Islamista

